

hun Uge for Uge sygnede hen. Hendes Længsel var for stærk. Hun kunde tilsidst næsten ikke taale Synet af Mennesker. Og Nætterne var uendelige som en Evighed. Selv naar hun sov dybest, vækkedes hun af en Flues Summen.

Alligevel var hendes Humør kun sjelden nedstemt. Som hendes Breve til Per aldrig indeholdt mindste Klage, var hun selv, endog i sine svageste Øjeblikke, fuld af Haab og Fryd. Hun var fra Barnsben saa vant til legemlige Plager, at de ikke længer paavirkede hende sjæleligt. Hun var i Aarenes Løb ligesom kommen paa Kammeratskabsfod med sine Bødler. — Værre for hende var de skjulte Lidelser.

Hun var bleven mere og mere overbevist om, at hun var frugtsommelig. I Modstrid med, hvad hun et Par Gange af Hensigtsmæssighedshensyn havde meddelt Moderen, der var begyndt at nære Mistanke og gøre hende intime Spørgsmaal, havde der vist sig Tegn, der bestyrkede hendes Formodning. Til Per havde hun dog endnu intetsomhelst nævnet derom, og noget sikkert vidste hun da heller ikke, idet hendes naturlige Funktioner altid havde været præget af stor Uregelmæssighed. Men netop denne Uvished, hvori hun nu saa længe havde levet, var ikke god for hende.

Selve Forestillingen om at være Moder ængstede hende egentlig kun forsaavidt, som hun til